

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: קקון	שם פרטי: רחל
-------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: חג'ג'	בלועזית Hagag	שם נעורים: חג'ג'
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: רחל	בלועזית Rachel	מין: נ
מקום לידה (ישוב, מחוז): קרואן	בלועזית Kroan	ארץ לידה: טוניסיה
שם פרטי של האב:	שם פרטי ושם נעורים של האם: דיאמנטה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): שם נעורים של האישה:		
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית	ארץ המגורים: טוניסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: יסודית בתחילת התיכונות	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה: EJJ תנועת נוער יהודית
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): קרואן		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ: מרסיי, צרפת	שנת עליה: 1949	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): עצמאות

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בקרואן שבתוניסיה, במשפחתי שלושה אחים וארבע אחיות. אמי היתה עקרת בית ואבי עזר לדוד בחנות תכשיטים. לאבי ולדוד היה דרכון אנגלי. למדתי בבית הספר מכתה א' ועד תחילת המלחמה. בגיל 13 הצטרפתי לתנועת נוער יהודית EJJ.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

עם תחילת המלחמה הפעילות בתנועת הנוער הופסקה, הלימודים הופסקו ודודי נלקח לעבודה וחזר רק עם סיומה. אבי חפר חור בקיר, הכניס את כל התכשיטים והזהב שהיו בחנות וכיסה בטפט. כך החנות נשארה ריקה מחשש לבואם של שודדים. היה זה יום שישי בשנת 1943. שכן דפק בדלת ואמר שהגרמנים הגיעו. נשארנו בבית ונעלנו את הדלת. בבוקר למחרת שמענו רעש של אופנועים וטנקים של הגרמנים מהרחוב. בשבת הגיעו לדלת של הבית שלנו גרמנים, הם דפקו במגפים שלהם בדלת והורו שכל יהודי מעל גיל 18 חייב לענוד טלאי צהוב. אני הייתי גאה בכך שאני יהודיה ורציתי לענוד את הכוכב. אמי לא יצאה מהבית והיה ערבי מוגרבי שניצל את המצב והביא מצרכים בעבור מחיר כפול. אני החלטתי שאני אלך לקניות וענדתי את הטלאי. ליד דוכן של ספינג' (סופגניה) עמדו גרמנים, אני קניתי לידם וחזרתי הביתה בשלום. היתה לנו בבית חתולה צהובה. באחד הימים כשנכנסו לביתנו החיילים הגרמנים, היינו ארבעת האחיות בבית יחד עם הורינו. אחד החיילים חיכה בחוץ ואחר נכנס עם אקדח. כשהוציא את אקדחו, הסתכל עלינו. אבא התפלל בלב, אמא חשבה שאנחנו הולכים למות. הוא לקח דברים מהבית, כל מיני חפצים כמו משקפת ועוד. פתאום החתולה שלנו עברה מתחת לשולחן. הגרמני החזיר את האקדח למקומו, ליטף את החתולה ויצא. בלילה אמא התעוררה לבדוק אם האוכל לשבת שהיה על כיריים לא נשרף ומצאה את החתולה מתה ליד הסירים. אמא אמרה שכנראה החתולה היתה הכפרה שלנו. ביום ראשון אחרי השבת הזו לקחו את האחים שלי אהרון וויקטור לעבודה אצל הגרמנים. הם חזרו בלילות לישון בבית. כך במשך 6 חדשים המשיכו החיים אצלנו, שמענו את הפצצות המטוסים האמריקאים והאזעקות שליוו אותן. בשבוע האחרון לפני שהאמריקאים נכנסו הגרמנים לקחו את הפועלים היהודיים והעלו אותם על משאיות. הם הסיעו את המשאיות לשדה מוקשים. המשאיות התפוצצו עם היהודים שעליהם. האחים שלי ניצלו. בתחילה ויקטור חזר הביתה וספר מה קרה ואחריו הגיע אהרון. ויקטור סיפר שכדי להגיע הביתה, ביקש מערבי שעבר שיקח אותו על הסוס שלו הביתה, הוא שילם לו במה שהיה לו בכיס.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

האמריקאים נכנסו והחיים חזרו לשגרה. הדוד חזר ואבא הוציא את מה שהחביא בקיר. מאוחר יותר עברנו לעיר תוניס. אחרי המלחמה כבר לא חזרתי ללימודים. למדתי תפירה בביתה של תופרת וביצעתי תיקונים במכונת תפירה. אחי אהרון שמע על פלשתינה ורצה לעלות ארצה. הוא נסע לתוניסיה, משם למרסיי ועלה על האניה אקסודוס. האנגלים לא נתנו לאניה לעגון בישראל ולהוריד את הנוסעים וזרקו על הנוסעים גז מדמיע. הם החזירו את האניה לאירופה. אחי היה בין אלה שהגיעו לנמל המבורג. אחרי כמה זמן הוא עלה משם לישראל. אמי התגעגעה לאחי ורצתה גם לעלות לישראל. ב-1949 עלינו לארץ דרך מרסיי באנית 'עצמאות'. עליתי יחד עם הורי, אחי ואחותי. בתוניס נשארו שתי אחיות ואחי הגדול שהספיקו להתחתן ולהקים משפחה, הם עלו לארץ אחרינו. במרסיי, בהיותי בת 19, הכרתי את בעלי מקס, יליד מרוקו. נישאנו מיד עם עלייתנו ארצה ולאחר שנה נולד בנו הבכור.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כשהתחתנו בעלי היה חייל סדיר, גרנו באוהל במעברת פרדס חנה. מכיון שהיה בצבא סידרו שנגור בצריף בסטלה מאריס. נולדה לנו עוד בת. כשהשתחרר היינו צריכים לעזוב את הצריף. קבלנו מהסוכנות צריף בלי חשמל ובלי מים בטירת כרמל. גרנו בצריף 11 שנה. נולדו לנו עוד שלושה ילדים. גרנו בצריף והיה קשה מאוד הייתי סוחבת מים מרחוק. הייתי יושבת בחוץ ותופרת עם מכונת התפירה. בעלי בקושי עבד כי לא היתה עבודה. היתה תקופת צנע והייתי עומדת בתור למצרכי מזון. כשקבלתי ק"ג סוכר מכרתי אותו בשוק השחור ותמורתו קניתי 4 ק"ג סוכר. היה תור גם לבשר וירקות בחיפה. לא לקחתי בשר כשהיה לא כשר. שמעתי שמסייעים בדיוור ולקחנו הלואה לדירה קטנה מאוד בטירת כרמל אך מחוברת לחשמל ולמים. בדירה הזו גידלתי שבעה ילדים. אף פעם לא הסכמתי לקבל עזרה סוציאלית. הסתדרנו במה שיש. בשנת 1955 כשנולדה הבת הרביעית שלנו, בעלי היה מובטל. יום אחד הלכתי איתו ללשכת העבודה ופגשתי פקיד שהכרתי מהמעברה, באותו יום הציעו לו עבודה. הוא עבד עד שיצא לפנסיה בתעשייה הצבאית, היה לו תפקיד חשוב ואהבו אותו מאוד. כל הילדים שלי גרים לא רחוק ממני באותו ישוב. יש לנו ארבעים ושישה נכדים ושבעה נינים.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: מרגה (מאשה) לכתמן
טירת כרמל. דצמבר 2012